

# РЕШЕНИЕ

№ 373

гр. Пазарджик, 05.08.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на седемнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Таня Петкова

при участието на секретаря Мая Владова  
като разгледа докладваното от Таня Петкова Административно наказателно дело № 20235220200415 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Г. Б. Г., с ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес гр. Х., ул. „Б.“ \*\*, против Електронен фиш Серия К № 5865782 на ОД на МВР-Пазарджик, с който на основание чл.189 ал.4 във вр. с чл.182 ал.4 във вр. с ал.1 т.3 от ЗДвП, за нарушение на чл.21 ал.2 във вр. с ал.1 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 200 (двеста) лева.

В жалбата обобщено са релевирани възражения за допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон водещи до незаконосъобразност на издадения ЕФ, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява. Не се явява и процесуалният му представител, от който по делото е депозирано кратко писмено становище, с което се поддържа жалбата и се иска отмяна на ЕФ по съображенията изложени в нея. Направено е искане за присъждане в полза на жалбоподателя сторените от него разноски за адвокатско възнаграждение.

АНО- ОД на МВР- Пазарджик не изпраща законов или процесуален

представител. От последния по делото е представено писмено становище по същество, в което са изложени доводи за законосъобразност и правилност на ЕФ, поради което се иска неговото потвърждаване и отхвърляне на жалбата като неоснователна. Със становището е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на евентуално претендирания адвокатски хонорар.

Районният съд провери основателността на жалбата и взе предвид изложеното в същата, както и становищата на страните, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени доказателства и веществени доказателствени средства при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено следното:

Жалбоподателят е санкциониран за това, че на 06.04.2022 г., в 15,14 часа, в с. В., ул. \*\*\*, в посока от гр. Септември за гр. Велинград, при въведено общо ограничение на скоростта за движение в населено място от 50 км/час, е управлявал лек автомобил „Х.“ с рег.№ \*\*\*\*, като се е движил с 77 км/ч. Скоростта била установена и фиксирана с мобилна радарна система TFR1-M № 606 при отчетен толеранс от минус 3 км/ч от измерената скорост. Нарушението било извършено в условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ Серия К № 4699748. По този начин бил нарушен чл.21 ал.2 във вр. с ал.1 от ЗДвП.

Въз основа на това бил издаден атакуваният ЕФ. Последният е връчен лично на санкционираното лице на 22.02.2023 г., видно от разписка за връчване на л.28 от делото. Срещу ЕФ е подадена жалба от санкционираното лице директно в съда по пощата на 07.03.2023 г., видно от пощенското клеймо на плика (л.3), поради което е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в законоустановения 14-дневен срок, от процесуално легитимирана страна и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, пред компетентния съд по местоизвършване на нарушението.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства и веществени доказателствени средства-снимки от АТСС, които са абсолютно непротиворечиви.

При така установеното съдът намира, че жалбата против атакувания ЕФ е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При извършената служебно от съда проверка за процесуална изправност на ЕФ, съдът намира, че санкционният акт е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП. Същият формално отговаря на изискванията на разпоредбата на чл.189 ал.4 от ЗДвП, разписваща задължителните реквизити, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения от Министъра на вътрешните работи образец. Т.е. в настоящия случай процесният ЕФ съдържа данни за териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане.

Съдът намира за неоснователни направените в жалбата възражения относно непълнота и неяснота в словесното описание и правната квалификация на нарушението и неговото санкциониране, а именно не била посочена датата на влизане в сила на ЕФ, обосноваващ повторността на нарушението и за какво нарушение е бил издаден този ЕФ, както и че в ЕФ липсвало пълно описание на нарушението относно квалифициращия признак „повторност“ като дадената правна квалификация била непълна с оглед липсата на препращане към съответната разпоредба на чл.182 ал.1 т.1-5 от ЗДвП.

Според настоящия съдебен състав в словесното описание на нарушението относно квалифициращия признак „повторност“ в достатъчна степен на яснота са посочени съставомерните обстоятелства- а именно че настоящето нарушение е извършено в едногодишния срок на влязъл в сила друг ЕФ- който е посочен с неговата серия и номер. Това описание в достатъчна степен води до яснота относно това защо е прието от наказващия орган, че нарушението е повторно. Цитирането на санкционния акт, обуславящ тази повторност е достатъчно, тъй като санкционираното лице е наясно с това връчен ли му е такъв ЕФ, кога, за какво нарушение е бил издаден този фиш, обжалвал ли го е, влязъл ли е в сила, като всички тези обстоятелства не следва да бъдат посочени в словесното описание на нарушението.

По отношение на възражението относно правната квалификация и санкционната норма, съдът намира следното: Видно от ЕФ е, че нарушението е квалифицирано по чл.21 ал.2 във вр. с ал.1 от ЗДвП, която правна квалификация се отнася за случаите, когато скоростта на движение в населено място е ограничена с пътен знак. В словесното описание на нарушението е посочено, че движението с превишена скорост в цитираното населено място е извършено при въведено общо ограничение за движение в населено място от 50 км/час. Тоест нарушен е чл.21 ал.1 от ЗДвП. При това положение съдът намира, че не е налице допуснато СПН, ограничаващо правото на защита на санкционираното лице до степен да не може да разбере какво точно нарушение му е вменено, тъй като ясно и недвусмислено словесно е описано извършеното нарушение, а именно че е извършено движение с превишена скорост при нарушение на общото ограничение, въведено със ЗДвП за движение в населено място от 50 км/час. Още повече, че правилно е била приложена санкционната норма, която се отнася до превишение на скоростта в населено място и същата се прилага както в случаите на чл.21 ал.1 от ЗДвП, така и в случаите по чл.21 ал.2 от ЗДвП. Казано с други думи както при превишение на скоростта при въведено ограничение с пътен знак, така и при общото ограничение в населено място. Правилно е приложена и разпоредбата на чл.182 ал.4 от ЗДвП- предвиждаща санкция в двоен размер в случаите на повторност, какъвто е настоящия. При това положение не е налице СПН, тъй като не е нарушено правото на защита на санкционираното лице, понеже то реализира своята защита срещу фактите, а не срещу квалификацията на твърдяното нарушение.

Следва да се отбележи и това, че съгласно чл.189 ал.4 изр. първо от ЗДвП: „При нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение”. Внимателният анализ на разпоредбата налага извода, че когато е налице нарушение- установено и заснето с техническо средство, тогава се издава електронен фиш- в отсъствие на контролен орган и на нарушител. Така е и в настоящия случай.

С измененията на ЗДвП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., законът беше съобразен с изложените в Тълкувателно решение № 1 от

26.02.2014 г. на ВАС становища относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта. В разпоредбата на чл.189 ал.4 от ЗДвП беше добавен терминът „автоматизирано” техническо средство, а съгласно §6 т.65 от ДР на ЗДвП: „Автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес”. Казано с други думи, контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола го изключва и демонтира. За всичко това се съставя и протокол. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган, т.е. той по никакъв начин не влияе на процеса на самото измерване на скоростта от съответното АТСС, което абсолютно независимо и на база вградения му софтуер и радар извършва измерване, респ. заснемане и се констатира евентуално превишение. При това положение е несъмнено, че нарушението се констатира в отсъствие на намеса на контролния орган.

С оглед на изложеното до тук съдът не намери процесуална порочност в издадения ЕФ.

На следващо място съдът намира, че в хода на административнонаказателното производство по безспорен начин се доказва фактът на извършеното нарушение от страна на жалбоподателя по чл.182 ал.4 във вр. с ал.1 т.3 от ЗДвП във вр. с чл.21 ал.1 от ЗДвП.

Административнонаказателната отговорност на Г. Г. е ангажирана като собственик на МПС- лек автомобил „Х.“ с рег. № \*\*\*\*, движението на който е било засечено с процесното АТСС и то с превишение на разрешената скорост за движение в населено място, т.е. на основание чл.188 ал.1 от ЗДвП. Този факт не се оспорва от санкционираното лице в депозираната жалба, а и се установява от приетата като писмено доказателство по делото справка за

собственост и регистрация на МПС (л.80).

По-нататък в обжалвания електронен фиш изрично е цитирана дадената от законодателя възможност на санкционираното лице на основание чл.189 ал.5 от ЗДвП в 14-дневен срок да предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС, въз основа, на които да се анулира издадения фиш. Такива действия, от узнаването за издадения ЕФ, не са предприети от страна на жалбоподателя, а той директно е обжалвал фиша пред съда. Поради това, с оглед нормата на чл.188 ал.1 от ЗДвП, правилно е бил санкциониран, в качеството му на управляващ МПС. В случаите на засичане на нарушение за скорост с АТСС се санкционира собственика на МПС, ако е ФЛ (както е в конкретния случай), съгласно разпоредбата на чл.188 ал.1 от ЗДвП, респ. законовият представител на ЮЛ, ако такова е собственик на МПС (чл. 182 ал.2 от ЗДвП).

Превишената скорост от посочения по-горе автомобил е била установена и заснета с мобилна автоматизирана система за видеоконтрол TFR1-M № 606, вписана под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 24.02.2010 г. със срок на валидност на одобрението до 24.02.2020 г., видно от Удостоверение за одобрен тип средство за измерване издадено от Български институт по метрология (л.78). От същото, както и от Протокол за проверка на мобилната система (л.41) се установява, че процесната мобилна система, с която е констатирано и заснето процесното нарушение е одобрена съобразно нормативните изисквания, като към датата на констатиране на нарушението е минала периодична техническа проверка на 09.03.2022 г. и е технически изправна и отговаря на метрологичните изисквания за употребата ѝ на територията на Р България.

Тук следва да се каже и това, че независимо, че издаденото Удостоверение за одобрен тип средство за измерване е с изтекъл срок на валидност към датата на извършване на нарушението, това обстоятелство не прави автоматично използваното АТС технически негодно за използване. Това е така, тъй като съгласно чл.30 ал.5 от Закона за измерванията (ЗИЗм.), когато срокът на валидност на одобрения тип средство за измерване е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип се считат за одобрен тип и те могат да бъдат използвани за

контрол на правилата за движение по пътищата, ако отговарят на изискванията на чл.43 от ЗИзм. Използваната система в конкретния случай отговаря на тези изисквания, тъй като същата е преминала периодична проверка на 09.03.2022 г. (виж Протокол за проверка на л.41). Съгласно чл.43 ал.1-ал.3 на ЗИзм. последваща проверка се извършва на средствата за измерване в употреба и се удостоверява със знаци за последваща проверка., която се извършва периодично или след ремонт на средствата за измерване и преди изтичането на срока на валидност на първоначалната или периодичната проверка в случай на унищожаване на знака или по желание на лицето, което използва средството за измерване.

Според чл.43 ал.4 от ЗИзм. периодичността на проверките по ал. 2 се определя със заповед на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, която се обнародва в ДВ и се обявява в официалния бюлетин на агенцията. Съгласно Заповед №А-616/11.09.2018 г. на Председателя на ДАМТН (налична и общодостъпна на интернет страницата на ДАМТН), обн. ДВ бр. 82/05.10.2018 г., в сила от тази дата, е определена периодичност на последващите проверки на средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, като по т. 31 е определен срок от една година по отношение на средствата за измерване-скоростомери, какъвто е процесното техническо средство. С оглед на посоченото по-горе, а именно че последната периодична проверка е била извършена на използваното техническо средство на 09.03.2022 г., а на последваща такава то подлежи на 09.03.2023 г., то няма спор, че към датата на нарушението- 06.04.2022 г. използваното техническо средство е било технически изправно и одобрен тип средство за измерване. В този смисъл е и уведомителното писмо от ГД НП при МВР (л.79).

Съгласно разпоредбата на чл.180 ал.15 от ЗДвП *„изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес“*. С оглед на изложеното съдът кредитира изцяло приложения снимков материал към процесния ЕФ като годно веществено доказателствено средство. Видеоклипът, заснет от техническото средство, с което е било регистрирано

нарушението е напълно валиден и изготвен в съответствие с техническите изисквания. Фотосите са изведени в съответствие с изискванията на производителите (виж инструкцията за експлоатация на техническо средство TFR1-M). От същия се установява видът, марката и регистрационният номер на управлявания автомобил, както и измерената скорост- 77 км/ч, като след приспадане на 3 километра толеранс в полза на нарушителя като възможна техническа грешка, е установена стойност на скоростта 74 км/ч.

Визираните реквизити в горната част на фотоса напълно съответстват на възприетото като време, начин и място на извършване на нарушението. Установява се посока на измерване- приближаващи (виж стрелката), която напълно съвпада с посоката на движение на МПС. Отчетената скорост е на заснетия автомобил, а не на друг лек автомобил, тъй като камерата е насочена и е засекла автомобила, движещ се в лентата в посока от гр. Септември за гр. Велинград, а видно от фотоса точно там се движи процесния автомобил (виж снимки на л.42)

Като се има предвид приложените фотоси направени от TFR1-M № 606, придружаващи ЕФ и имащи статут на веществени доказателствени средства по смисъла на чл.189 ал.15 от ЗДП, може да се заключи, че същите тези фотоси, заснети от техническото средство, с което е било регистрирано нарушението са напълно валидни и изготвени в съответствие с техническите изисквания. Визираните реквизити встрани от фотосите напълно съответстват на възприетото като време, начин и място на извършване на нарушението. Установява се посока на измерване, която напълно съвпада с посоката на движение на МПС. Засичани са били приближаващите се автомобили, а процесният автомобил, видно от фотосите е бил приближаващ се. Установява се въведеното ограничение на скоростта 50 км/ч, както и конкретно засечената скорост на процесния автомобил. В средата на горния и долния, както и в двата странични края на фотосите, се виждат малки стрелки, които като се свържат хоризонтално и вертикално с мислена линия, ще се пресекат точно там, където на пътното платно е заснет процесния автомобил и по-точно в средата на неговата предна част, в областта на регистрационния номер, което недвусмислено сочи, че засечената скорост е именно този автомобил. Мястото на разположение на АТСС е било отразено и в съставения протокол за използване на АТСС (л.40). В този протокол, съставен



на основание чл.10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. на МВР за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, също подробно е отразено, че няма пътен знак, въвеждащ допълнително ограничение на скоростта, както и че разрешената такава е била 50 км/ч. Отражено е че АТСС е било в режим на измерване „С” – стационарен, с посока на действие „П” – приближаващи. Спазено е било и изискването на чл.10 ал.3 от Наредба № 8121з-532, а именно направена е била снимка (л.84), отразяваща разположението на АТСС на конкретните дата, час и участък от пътя, както и на самото АТСС, монтирано в полицейския автомобил (л.84). Освен всичко казано до тук, мястото на извършване на нарушението се установява и от GPS-координатите на АТСС, отразени в снимковия материал, като чрез въвеждането им в интернет-приложението „Гугъл карти“ се установява, че посоченото в ЕФ място на нарушението, съответства на същите.

Поради всичко изложено до тук, съдът намира, че авторството на нарушението в лицето на санкционирания е безспорно доказано.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява осъществен състав на нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП, която предвижда забрана за водачите при избиране скоростта на движение на пътно превозно средство да превишават установеното общо ограничение на скоростта за населено място от 50 км/час. При установяване на скоростта на движение е отчетен толеранс от минус 3 км/час от измерената скорост, което е в рамките на техническата грешка допустима за техническото средство за измерване, поради това посочената на снимковия материал, отчетената скорост на движение на МПС от 77 км/час, съответства на описаната в ЕФ скорост от 74 км/час.

Видеоклипът е заснет от техническото средство, с което е било регистрирано нарушението и е напълно валиден и изготвен в съответствие с техническите изисквания. Визираните реквизити в дясната част на фотоса напълно съответстват на възприетото като време, начин и място на извършване на нарушението. Установява се посока на измерване (виж стрелката), която напълно съвпада с посоката на движение на МПС. Засичани са били приближаващите се автомобили. Отчетената скорост е на заснетия автомобил, а не на друг лек автомобил, тъй като камерата е насочена и е

засекла автомобила, движещ се в лентата в посока към гр. Велинград, а видно от фотоса точно там се движи процесния автомобил. Процесното техническото средство е одобрен тип средство за измерване на скоростта и към момента на установяване на нарушението е било технически изправно.

С оглед на всичко това съдът намира, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, чрез налагане на предвидената глоба в абсолютно определен от закона размер, съответен на стойността на превишението на скоростта. Доколкото за превишаване на разрешената скорост за движение в конкретния пътен участък, т.е. в населено място от 50 км/ч, със скорост от порядъка на 21 –30 км/ч., когато нарушението е повторно се налага глоба в двоен размер на посочения в чл.182 ал.1 т.3 от ЗДвП, а именно 200 лева, съгласно разпоредбата на чл.182 ал.4 от ЗДвП.

Нарушението се явява извършено при условията на повторност, доколкото същото е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 4699748, влязъл в сила на 29.10.2021 г., видно от приложеното заверено копие на ЕФ (л.64), с който е бил наказан с глоба за същото по вид нарушение.

С оглед на обстоятелството, че нарушението следва да се преквалифицира по чл.21 ал.1 от ЗДвП, като се измени ЕФ, при условията на чл.63 ал.7 т.1 от ЗАНН- като се приложи закон за същото, еднакво наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, имайки предвид посоченото по-горе.

При този изход на делото- изменение на ЕФ, което не касае размера на наложената глоба, неоснователна се явява претенцията на процесуалния представител на въззивника за присъждане на разноси за заплатен адвокатски хонорар в полза на жалбоподателя.

Пак с оглед изхода на делото следва да се уважи искането на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като основателно. В процеса тя е представлявана от юрисконсулт, надлежно упълномощен от директора на ОДМВР- Пазарджик да представлява ОД на МВР- Пазарджик- структурното звено на МВР, издало обжалвания ЕФ. Искането е направено своевременно в хода на съдебното производство, преди обявяване на делото за решаване. На основание чл.63д ал.4 от ЗАНН следва

да се присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ОДМВР-Пазарджик, което следва да се определи съгласно разпоредбата на чл.37 от Закона за правната помощ, съгласно която заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя от наредба на МС по предложение на НБПП. В случая за защита в производство по ЗАНН, чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 150 лева. Настоящото производство се разгледа в няколко съдебни заседания без разпит на свидетели, в които обаче не участваше процесуалния представител на АНО, като единствено от същия е представено аргументирано писмено становище. Поради това и съдът счита, че следва да присъди минималния предвиден в наредбата размер на юрисконсултското възнаграждение, а именно 80 лева.

Така мотивиран, Районен съд Пазарджик в настоящия състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства и на основание чл.63 ал.2 т.5 и ал.9 от ЗАНН,

## **РЕШИ:**

**ИЗМЕНЯ Електронен фиш Серия К № 5865782 на ОД на МВР-Пазарджик, с който на Г. Б. Г., с ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес гр. Х., ул. „Б.“ \*\*, с който на основание чл.189 ал.4 във вр. с чл.182 ал.4 във вр. с ал.1 т.3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 (двеста) лева за нарушение на чл.21 ал.2 във вр. с ал.1 от ЗДвП, като ПРЕКВАЛИФИЦИРА нарушението по чл.21 ал.1 от ЗДвП.**

**ОСЪЖДА** Г. Б. Г., с ЕГН \*\*\*\*\*, с адрес гр. Х., ул. „Б.“ \*\*, **ДА ЗАПЛАТИ** на ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МВР- гр. Пазарджик, представлявана от директор, разноски в размер на 80 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

**ОТХВЪРЛЯ** като неоснователно искането на пълномощника на жалбоподателя за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Административен съд Пазарджик.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: \_\_\_\_\_